

F. t. I. om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.

Det forekommer rigtigst, at en alkoholbevilling bortfalder, når bevillingshaveren ikke længere opfylder betingelserne for at få bevilling. For så vidt angår betingelsen i § 14, stk. 1, nr. 4, hvorefter den pågældende ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at han ikke vil drive virksomheden på forsvarlig måde, er det dog bestemmelserne i forslaget § 18 om fratagelse af bevilling, der i givet fald må komme til anvendelse.

Ligeledes bortfalder bevillingen selvsagt, når bevillingstiden udløber, ligesom bevillingen som hovedregel ikke falder i arv, jfr. dog stk. 2, hvori det foreslås, at en med en afdød bevillingshaver indtil dennes død samlevende ægtefælle „arver“ bevillingen, såfremt den pågældende opfylder betingelserne for at få bevilling. Beværterloven har en tilsvarende bestemmelse, der efter sin formulering dog kun omfatter enker. Begrundelsen for denne adgang til „at arve“ en bevilling er, at man ikke har krav på en bevilling, som på et næringsbrev, og at det derfor for at skåne en ægtefælle for vanskeligheden ved at få bevilling til afdødes virksomhed er fundet påkrævet med en sådan bestemmelse.

I stk. 3 foreslås, at der gives mulighed for at meddele dispensation til en restauratørs efterladte ægtefælle, således at denne vil kunne fortsætte virksomheden, selv om vedkommende er under 25 år.

I de tilfælde, hvor bevillingen „falder i arv“, skal den pågældende dog have sit eget næringsbrev, til hvilket bevillingen ved påtegning overføres.

ad § 18.

Retten til at udøve virksomhed i henhold til denne lov, vil efter straffelovens § 79 kunne fradømmes en næringsbrevindehaver, såfremt den pågældende dømmes for et forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af retten til at udøve virksomheden.

Da der i særlige tilfælde kan være behov for at fratage en bevillingshaver bevillingen uden at rejse egentlig straffesag, f. eks. hvor bevillingshaveren, hvor der ikke foreligger et strafbart forhold, skønnes at have udvist en adfærd, der ville have medført, at bevilling ikke ville være blevet givet eller fornyet, foreslås det, at landsbevillingsnævnet skal kunne fratage bevillingen i tilfælde, hvor den pågældende har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i sin virksomhed, og de udviste forhold giver grund til at antage, at han ikke fremtidig vil kunne drive virksomheden på forsvarlig måde. I de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen har givet bevillingen, kan denne ikke fratages, uden at kommunalbestyrelsen har foreslået dette, men også i øvrigt forudsættes det, at landsbevillingsnæv-

net forhandler med kommunalbestyrelsen, inden sådan afgørelse træffes.

Bestemmelserne finder også anvendelse på selskaber, der har alkoholbevilling, og det foreslås endvidere, at bestemmelserne kommer til at gælde tilsvarende for bestyrere af virksomheder, der har alkoholbevilling.

Berettigelsen af fratagelsen vil kunne forelægges domstolene til prøvelse efter de i stk. 2-4 foreslåede regler.

Som supplement til disse bestemmelser findes det nødvendigt at opretholde bestemmelser om, at en restaurations- eller hotelvært kan få sin virksomhed undergivet „politiets bestemmelser“, hvis virksomheden drives på en sådan måde, at drukkenskab, utugt, uterlighed eller strafbare handlinger derved vil kunne fremmes. Dette kan — som hidtil — alene ske, når der én gang forgæves er givet bevillingshaveren advarsel.

De vilkår, der herefter vil kunne foreskrives, kan f. eks. være ændringer i lukketider eller lokaleindretning eller etablering af særligt tilsyn. Bestemmelserne i stk. 1, 3. pkt. sammenholdt med stk. 6 træder således i stedet for de hidtidige bestemmelser i beværterloven, hvorefter en sådan virksomhed „ved dom“ kunne undergives politiets bestemmelser.

Det afgørende for landsbevillingsnævnets bemyndigelse til politiet til efter denne bestemmelse at stille vilkår er den måde, hvorpå virksomheden objektivt drives, d.v.s. om virksomheden faktisk virker fremmede på drukkenskab, utugt, uterlighed eller strafbare handlinger. Bevillingshaverens subjektive forhold vil derimod i almindelighed ikke være afgørende.

ad § 19.

For at udelukke misbrug foreslås det, at bevillinger, der er frataget, frakendt eller bortfaldet, straks skal slettes på næringsbrevet.

ad § 20.

Bestemmelserne indebærer en forenkling af de gældende marketenderibestemmelser. Det er således fundet hensigtsmæssigt helt at ophæve kravet om en særlig marketenderitilladelse, når servering af stærke drikke ikke finder sted. I særdeleshed af ædruelighedsmæssige grunde er det dog skønnet nødvendigt at opretholde en række af de gældende forskrifter for marketenderivirksomhed.

Da ordet „kantine“ efterhånden er blevet ligeså gængs som ordet „marketenderi“, vil disse betegnelser efter forslaget kunne anvendes sideordnet. Den nuværende eneret på betegnelsen „marketenderi“ opretholdes ikke.